

1	GEBED
----------	--------------

Bid om Gods leiding door Zijn Geest, voor bewustwording van Zijn aanwezigheid en voor het luisteren naar Zijn stem. Wijd deze groep en les over gemeente bouw toe aan de Heer.

2	UITWISSELEN (20 minuten) [STILLE TIJDEN] HEBREEËN 8 - 10
----------	--

Deel (of lees) om de beurt in het kort wat je in een van je stille tijden uit de toegewezen Bijbelgedeelten geleerd hebt (Hebreeën 8 - 10). Luister naar de persoon die deelt, neem hem serieus en accepteer hem. Ga niet verder in op wat hij vertelt. Maak aantekeningen.

3	MEMORISATIE (5 minuten) [SLEUTELVERZEN IN JOHANNES] (15) JOHANNES 15:5
----------	--

Repeteer twee aan twee.

(15) Johannes 15:5. IK BEN de wijnstok, u de ranken; wie in Mij blijft, en Ik in hem, die draagt veel vrucht, want zinder Mij kunt u niets doen.

4	ONDERRICHT (85 minuten) [KERK OPBOUWENDE BEDIENING] DIENEN VOLGENS GEESTESGAVEN
----------	---

De onderwijzingen over de Heilige Geest in de Dota handleidingen.

- Handleiding 2, les 21. De aard van de Heilige Geest, Zijn werk in mensen en Zijn werk in de Gemeente.
- Handleiding 2, supplement 9. De Heilige Geest helpt mensen in hun zwakheden.
- Handleiding 4, les 45. De doop en de vervulling met de Heilige Geest.
- Handleiding 7, les 35. Dienen volgens geestesgaven.
- Handleiding 7, supplement 12. Meer geestesgaven.

A. DE AARD EN DOEL VAN GEESTESGAVEN

1. De aard van een geestesgave.

(1) Een bijzondere bekwaamheid of functie.

Een geestesgave of genadegave van de Geest (Grieks: charisma) is een bijzondere bekwaamheid (vermogen) of bevoegdheid (functie, ambt) die God door Zijn genade en soevereine besluit aan een christen geeft (1 Petrus 4:10; 1 Korintiërs 12:4-6,11). Het is *een gewone of een buitengewone werking van de Heilige Geest* in een christen. Het is dus niet het resultaat van je eigen vaardigheden of vindingrijkheid. Het is een uitdrukking van Gods genade in verschillende vormen van dienstbetoon van christenen.

(2) Een openbaring van Gods kracht en wijsheid.

Een geestesgave is een openbaring (manifestatie) van Gods kracht, wijsheid, kennis, enz. (1 Korintiërs 12:7) door de christen en wordt uitgedrukt in de verschillende (gewone of officiële) bedieningen en krijgt gestalte in verschillende werkingen (effecten van Gods kracht en wijsheid).

(3) Een afgemeten gave.

Een geestesgave is altijd een afgemeten gave; beperkt in afmeting “naar de maat van de gave van Christus” (Efeziërs 4:7). Niemand krijgt alle geestesgaven (1 Korintiërs 12:29-30) en niemand krijgt alles wat een specifieke geestesgave zou kunnen doen (Efeziërs 4:7).

2. De verschillende geestesgaven.

Lees Romeinen 12:4-8, 1 Korintiërs 7:1,7; 12:7-10,28-30; 14:6,26; Efeziërs 4:11; 1 Petrus 4:10-11.

(1) De geestesgaven genoemd in het Nieuwe Testament.

Het Nieuwe Testament bevat ongeveer vijftienvintig verschillende geestesgaven (inclusief *ambten als geestesgaven*). Zij zijn: profetie en *profeten*, dienen, onderwijs en *leraars*, bemoediging, geven/uitdelen, leiding geven, barmhartigheid/ontferming bewijzen, zelfbeheersing of je onthouden van een huwelijk, woorden van wijsheid, woorden van kennis, geloof, gaven van genezing, werkingen van krachten, onderscheiden van geesten, allerlei talen/tongen,

uitleg van talen/tongen, *apostelen*, vormen van hulpverlening, bestuurlijke gaven, een openbaring, een woord van onderwijzing, een psalm, *evangelisten*, *herders*, *leraars* en spreken.

Let wel dat sommige van deze geestesgaven niet alleen bepaalde *vermogens* (bekwaamheden) zijn, maar ook bepaalde *ambten* (functies, bevoegdheden, aangewezen diensten) zijn. Apostelen, profeten, evangelisten, herders (pastors) en leraars zijn geestesgaven, maar het punt is niet dat zij niet alleen een bepaald vermogen (bekwaamheid) hebben, maar dat zij ook *een bepaald ambt (bevoegdheid, aangewezen bediening) als geestesgave* in de Gemeente bekleden.

Het is niet waar dat de Kerk/Gemeente gedurende de vroegste periode alleen door de Geest bestuurd werd los van alle kerkambten. De apostelen fungeerden vanaf het begin als oudsten (Handelingen 2:42 en 4:33 in 30 n.C., Handelingen 8:1 in 30-34 n.C., zie 1 Petrus 5:1 in 62-63 n.C. en als diakenen (Handelingen 4:34-35 in 30 n.C.) in de vroegste kerk/gemeente van Jeruzalem. De ambten als geestesgaven in Efeziërs 4:12 moeten onder de leiding van de raad van oudsten hun bedieningen (taken) uitvoeren (zie Handelingen 20:17,28 en 1 Petrus 5:1-2).

De lijsten van geestesgaven bevatten bedieningen (taken) die voor het welzijn van de Gemeente uitgevoerd werden. Sommige geestesgaven zijn *gewoon* en andere geestesgaven zijn *buitengewoon* van aard. Al deze bedieningen (taken) kunnen door middel van een bijzondere geestesgave uitgevoerd worden (bv. onderwijzen, Romeinen 12:7), maar dat is hoegenaamd niet noodzakelijk – want deze bedieningen (taken) kunnen ook uitgevoerd worden zonder een bijzondere geestesgave (bv. onderwijzen, Matteüs 28:20; Kolossenzen 3:16). Het punt dat de apostel Paulus wil maken is niet dat al deze bedieningen een bijzondere geestesgave vereisen, maar dat er *een groot verscheidenheid* van bedieningen en taken in de Gemeente is!

(2) De lijsten van geestesgaven zijn niet compleet.

Sommige lijsten noemen dezelfde geestesgaven, maar geen lijst bedoelt volledig te zijn. De brief aan de Korintiërs noemt de geestesgaven die in die bijzondere gemeente in die tijd aanwezig waren, maar de brief aan de Romeinen noemt de geestesgaven die in de Gemeente belangrijk zijn en een plaats dienen te hebben.

(3) Geestesgaven die niet in de lijsten genoemd worden.

De stilzwijgende gevolgtrekking is dat er nog andere geestesgaven zijn die niet in deze lijsten genoemd worden. Bijvoorbeeld, de creatieve, handvaardige en muzikale geestesgaven (zie Exodus 28:3; 31:1-6; 35:10,25,35; 36:1; Psalm 33:2-3; 45:1; 78:72).

Bovendien heeft iedere geestesgave een verscheidenheid van manieren om zich te manifesteren (uit te drukken). Bijvoorbeeld, er zijn verschillende onderwijs gaven: de gave om onderwijs te geven d.m.v. woorden, of illustraties, of dramatische opvoeringen en de gave om onderwijs te geven aan verschillende groepen mensen als bv. volwassenen, kinderen of gehandicapten, enz. Elk van deze onderwijs gaven kunnen gepaard gaan met bepaalde buitengewone vermogens of niet. Elk van deze onderwijs gaven is beperkt in omvang (Efeziërs 4:7).

3. De ontvangers van de geestesgaven.

Christenen hebben verschillende meningen over de vraag of *elke* christen een geestesgave ontvangen heeft of niet.

(1) Het woord “ieder” heeft soms universele betekenis.

Het woord “ieder” (Grieks: hekastos) heeft soms de universele betekenis van “elk mens die ooit geleefd heeft” (Romeinen 2:6) of “elke christen die ooit geleefd heeft” (Handelingen 2:38; Romeinen 12:3; 14:12). Sommige christenen geloven dus dat het woord “ieder” in 1 Korintiërs 7:7, 12:7, 14:26 en 1 Petrus 4:10 betekent dat “elke christen” die ooit geleefd heeft een bijzondere geestesgave ontvangt.

(2) Het woord “ieder” heeft soms beperkte betekenis.

Het woord “ieder” heeft in de Bijbel echter niet altijd de universele betekenis van “ieder mens die ooit geleefd heeft”. Bijvoorbeeld, “iedere huichelaar” (Lukas 13:15), “ieder mens in de hongerige schare” (Johannes 6:7), “elke soldaat” (Johannes 19:23) en “ieder die gebrek leed onder de eerste christenen” (Handelingen 4:35). Daarom concluderen andere christenen dat het woord “ieder” in 1 Korintiërs 7:7, 12:7, 14:26 en 1 Petrus 4:10 niet noodzakelijk betekent dat iedere christen een geestesgave ontvangt!

Buitendien, als de Bijbel de nadruk wil leggen op “ieder persoon zonder uitzondering” dan worden de woorden “ieder een” (Grieks eis hekastos of hen hekastos)(Handelingen 20:31; 1 Tessalonicenzen 2:11) gebruikt. Dus het woord “ieder” in 1 Korintiërs 7:7, 12:7, 14:26 en 1 Petrus 4:10 kan de beperkte betekenis hebben van “iedere christen naar wie in de context verwezen wordt”. (Vergelijk het woord “allen” in Romeinen 5:17-19). Het woord “ieder” kan dus de betekenis hebben van “iedere christen in het Lichaam van Christus aan wie de Heilige Geest een buitengewoon bekwaamheid, een gewoon vermogen, of een bevoegdheid (functie of ambt) gegeven heeft” (1 Korintiërs 12:11,28-30). Dus, het is niet absoluut noodzakelijk dat de Heilige Geest een geestesgave aan iedere christen geeft.

4. Genade en liefde zijn belangrijker dan de geestesgaven.

(1) Genade is meer dan de geestesgaven.

Efeziërs 4:7 zegt “Maar aan ieder een (Grieks: heni de hekasto) van ons is de genade (Grieks: charis, niet charisma = een geestesgave) gegeven naar de maat van de gave (Grieks: kata metron tés dóreas) van Christus.” Dit betekent dat Gods genade veel meer is dan een geestesgave. Iedere christen zonder uitzondering ontvangt genade (Grieks: charis), maar niet noodzakelijk een geestesgave (genadegave) (Grieks: charisma). Iedere christen zonder uitzondering ontvangt

een bepaalde maat van de buitengewone gave/cadeau wat Christus volbracht heeft en wat Christus aan ieder toebedeeld heeft. Bijvoorbeeld, de *bekwaamheid* om het Fundament (Christus) te leggen (1 Korintiërs 3:10), de Godgegeven *kracht* om hard te werken (1 Korintiërs 15:10), de *moed* om in omstandigheden van zwakheid vol te houden (2 Korintiërs 12:9) of Godgegeven *vermogens* om zendingwerk onder moeilijke bevolkingsgroepen te verrichten (Galaten 2:9). En veel christenen ontvangen een geestesgave (een goddelijk bekwaamheid of bevoegdheid) (Efeziërs 4:11; 1 Petrus 4:10-11).

(2) Liefde is meer dan de geestesgaven.

Door 1 Korintiërs 12:31a met 31b te vergelijken wijst Paulus erop dat de liefde de allesovertreffende weg is, dat de liefde een meer uitnemende weg is dan die van de geestesgaven. Een christen die streeft naar het bezit van een geestesgave, moet streven naar een geestesgave die de gemeente opbouwt, bijvoorbeeld profetie (verkondigen van Gods Woord). Maar *iedere christen moet zonder uitzondering de liefde beoefenen!* De gevolgtrekking is dat zelfs al ontbreken bepaalde geestesgaven onder de christenen in de gemeente, de liefde nooit mag ontbreken! Terwijl gewone en buitengewone geestesgaven (bekwaamheden/vermogens en bevoegdheden/ambten) aan sommige christenen geschonken worden, is de liefde een gave van de Heilige Geest die aan iedere christen zonder uitzondering geschonken wordt (Romeinen 5:5; Titus 3:5-6)! Daarom is de liefde meer dan de geestesgaven!

(3) Geestelijk zijn is meer dan het bezit van geestesgaven.

Het bezit van een geestesgave maakt een christen niet meer geestelijk! De christenen in de gemeente van Korinte bezaten alle gewone en buitengewone geestesgaven en toch waren zij “vleselijk, ongeestelijk en bleven zij onvolwassen” (1 Korintiërs 1:7; 3:1)! De kenmerken van “geestelijk zijn” zijn: geestelijke volwassenheid (1 Korintiërs 3:1-4) en het dragen van de vrucht van de Heilige Geest (Galaten 5:22-24). Het belangrijke principe in de eerste brief van Paulus aan de Korintiërs is dat iedere christen alles wat hij bezit of mocht gebruiken, moet inzetten om *God te eren* (1 Korintiërs 10:31), alleen dingen te doen die *andere mensen opbouwen* (1 Korintiërs 10:23) en aan *niemand aanstoort geven* (1 Korintiërs 10:32).

5. Het doel van de geestesgaven.

De vier verschillende doelen van de geestesgaven zijn om:

- elkaar te dienen (1 Petrus 4:10-11)
- de Kerk/Gemeente op te bouwen (1 Korintiërs 12:7; 14:12)
- alle christenen toe te rusten tot het werk van dienstbetoon (Efeziërs 4:12)
- God in alle dingen te verheerlijken (1 Petrus 4:11)!

B. HET ZOEKEN, ONTVANGEN, HERKENNEN EN BEOORDELEN VAN GEESTESGAVEN

1. Het zoeken van geestesgaven.

In 1 Korintiërs 14 geeft Paulus instructies aan die christenen aan wie de Heilige Geest op soevereine wijze een geestesgave geschonken heeft (1 Korintiërs 12:11,28-30): “Volg/jaag naar de weg van de liefde en verlang serieus naar geestelijke gaven, vooral naar de geestesgave van profetie.”

Naar welke soort geestesgaven moeten deze christenen (die geestesgaven bezitten) serieus verlangen?

Drie zaken zijn noodzakelijk geworden voor de gemeente te Korinte: hun verlangen naar bepaalde geestesgaven moet veranderen; zij moeten de liefde najagen; en zij moeten anderen opbouwen in plaats van alleen maar zichzelf.

(1) De gemeenteleden te Korinte moeten hun verlangen veranderen.

In 1 Korintiërs hoofdstukken 12 tot 14 strijdt de apostel Paulus tegen het misbruik van de geestesgave van het spreken in onverstaanbare tongen. De gemeente van Korinte (1 Korintiërs 12:27) achtte de geestesgave van het spreken in onverstaanbare tongen erg hoog, dat wil zeggen zij hoopten dat deze geestesgave veel aan hen geschonken zou worden. Dit “verlangen” moest veranderen, omdat het verkeerd was het spreken in tongen boven de andere geestesgaven te plaatsen!

Het onderscheid tussen de geestesgaven moet volgens Gods standaard en niet volgens de standaard van de gemeente van Korinte gemaakt worden! In de lijsten van de geestesgaven (1 Korintiërs 12:7-10 en 12:27-31) kent de apostel Paulus twee keer de laagste plaats toe aan het spreken in onverstaanbare tongen. En in 1 Korintiërs 14:1-3,19 kent hij de hoogste plaats toe aan profetie (de duidelijk verstaanbare verkondiging van Gods Woord). De Korintiërs aan wie de Heilige Geest de geestesgave van profetie gegeven heeft (die mensen opbouwt, aanspoort en troost), moeten ijverig verlangen om Gods Woord in duidelijk verstaanbare woorden te verkondigen.

De context (1 Korintiërs 12:28-30 en 14:1-3) verbiedt ons om 1 Korintiërs 12:31 te beschouwen als een aansporing dat iedere christen ernstig moet verlangen naar het bezit van geestesgaven. De Korintiërs aan wie de Heilige Geest op soevereine wijze geestesgaven gegeven heeft (1 Korintiërs 12:11) moeten ijverig verlangen (Grieks: zeloó) naar de geestesgave van het spreken van verstaanbare woorden van God (profetie) eerder dan naar de geestesgave van het spreken van onverstaanbare woorden in tongen. De apostel Paulus wijst hen zelfs op de weg die alle geestesgaven overtreft: de liefde en hij beveelt de christenen om de liefde onophoudelijk na te jagen (blijvend na te volgen) (Grieks: diokó) (bevel in onvoltooid tegenwoordige tijd) (1 Korintiërs 12:31b – 14:1a). Zijn doel is om aan te tonen dat de liefde alle geestesgaven overtreft! Juist de liefde bouwt anderen op!

(2) De gemeenteleden te Korinte moeten voortdurend jagen naar de allesovertreffende weg.

Het woord “jaag na” of “volg” (Grieks: diókete, 14:1) is een veel sterker woord dan “verlang serieus naar” (Grieks: zéloute, 12:31; 14:1) en beiden zijn een bevel in de onvoltooid tegenwoordige tijd. “Jaag na” verwijst naar *een handeling die niet stopt*, terwijl “verlang naar” eerder de intensiteit van de handeling dan de continuïteit van de handeling benadrukt. Het aangesproken gehoor in 1 Korintiërs 14 zijn de christenen aan wie de Heilige Geest geestesgaven geschonken heeft. 1 Korintiërs 13 spreekt over de liefde die alle christenen moeten najagen, terwijl 1 Korintiërs 14:2-3 spreekt over de geestesgave van profetie of het spreken in tongen *die sommige christenen bezitten*. Dus de conclusie is dat “het najagen” een bevel aan alle gemeenteleden is, terwijl “het verlangen” een bevel is aan die gemeenteleden die een geestesgave ontvangen hebben. Terwijl alle christenen voortdurend de liefde moeten najagen, moeten de christenen die geestesgaven bezitten voortdurend streven/verlangen naar het spreken in verstaanbare woorden van profetie eerder dan naar het spreken van onverstaanbare woorden in tongen.

Bovendien moeten we onderscheid maken tussen *het bezit van een geestesgave* en *het gebruik of uiten van een geestesgave* (1 Korintiërs 14:26-33). Het bevel “te verlangen naar” (Grieks: zéloute) een geestesgave slaat niet op het verkrijgen van geestesgaven, maar eerder op het uiting geven (gebruik) van geestesgaven in de gemeente. Het woord “vooral (beter: eerder)” (Grieks: mallon de) (1 Korintiërs 14:1) toont aan dat er kennelijk een onderscheid is tussen de graad van de geestesgaven. Sommige geestesgaven zijn “de meerdere geestesgaven” (Grieks: ta charismata ta meizona) (1 Korintiërs 12:31), dat zijn ten eerste: apostelen, ten tweede: profeten en ten derde: leraars (1 Korintiërs 12:28; zie Efeziërs 4:11). De apostel Paulus kent de hoogste plaats toe aan de geestesgave van het spreken in verstaanbare woorden van God (profetie: dat wat apostelen, profeten en leraren doen) (1 Korintiërs 12:28), en maakt daarmee duidelijk dat de gemeente van Korinte fout was om aan het spreken in onverstaanbare woorden in tongen de hoogste plaats toe te kennen.

(3) De gemeenteleden te Korinte moeten de nadruk verleggen naar opbouwen van anderen (in plaats van zichzelf).

1 Korintiërs 14:12 zegt letterlijk, “Zo ook jullie, aangezien jullie “strebers (zeloten) naar geesten zijn” (Grieks: zélótai pneumatón) (sic! En niet: “strebers naar geestesgaven”), verlang dan dat jullie uitmunten (overvloedig zijn) in het opbouwen van de gemeente.” Het is niet onmogelijk dat de Korintiërs, die zich onlangs uit het heidendom hebben bekeerd, elk geestesgave toeschreven aan een ander (zogenaamd: “goede”) geest. Paulus hielp hen te begrijpen dat alle geestesgaven van één Geest komen (1 Korintiërs 12:4) en niet van andere geesten. Terwijl de Korintiërs streefden naar de vermogens die bepaalde geesten bezaten of teweegbrachten, sprak Paulus over streven naar de vermogens (bekwaamheden, bevoegdheden) die alleen de Heilige Geest teweegbrengt. Paulus ging ervan uit dat de christenen te Korinte de Heilige Geest hadden ontvangen (1 Korintiërs 2:12) en dat de Heilige Geest gewone en bijzondere vermogens (bekwaamheden, bevoegdheden) aan de menselijke geest kon schenken. Terwijl de Korintiërs streefden de geestesgave van het spreken in onverstaanbare tongen te bezitten ten einde zichzelf op te bouwen, vermaant Paulus hen om liever te streven naar het uiten (gebruik) van geestesgaven die anderen in de gemeente opbouwen! Paulus spoort die christenen die geestesgaven bezaten aan uit te munten (overvloedig te zijn) in die geestesgaven die de gemeente opbouwen.

De hierop volgende context (1 Korintiërs 14:13-19) toont aan dat de Korintiërs de geestesgaven die met regelmaat voorkwamen (profetie die Gods woorden in duidelijk verstaanbare woorden verkondigt) veel belangrijker moesten beschouwen dan de geestesgave die plotseling kond uitbarsten (het spreken in onverstaanbare tongen). Paulus spreekt niet over wat er in de gemeente van Korinte plaatsvond, maar over wat er zou moeten plaatsvinden in de officiële erediensten van de gemeente van Korinte en alle andere gemeenten in de wereld (1 Korintiërs 14:33).

2. Ontvangen van geestesgaven.

Wie bepaalt uiteindelijk welke geestesgave een christen kan ontvangen?

De Drie-enige God (de Vader en de Zoon en de Heilige Geest) geeft uit genade en op een soeverein wijze geestesgaven (bekwaamheden/vermogens of bevoegdheden/ambten/functies met gezag in de gemeente) aan christenen (1 Korintiërs 12:11,18,28; Efeziërs 4:7; Hebreeëen 2:4; 1 Petrus 4:10). Hij bepaalt welke geestesgave Hij geeft en aan wie Hij die geeft. De apostel Paulus vermaant de christenen aan wie geestesgaven gegeven werden om ernstig te streven/verlangen naar het gebruik/uiten van die geestesgaven die de gemeente opbouwen, omdat zij Gods Woord communiceren met begrijpelijke woorden (1 Korintiërs 14:12,19).

God geeft iedere christen een bijzondere plaats in het Lichaam van Christus (1 Korintiërs 12:12-18). Hoewel Hij niet noodwendig aan iedere individuele christen een specifieke bediening geeft, moet elke christen dienen (1 Petrus 4:10-11)! En hoewel Hij niet aan iedere individuele christen een geestesgave (bekwaamheid/vermogen of bevoegdheid/ambt) geeft, moet iedere christen liefhebben (1 Korintiërs 13:1-13)!

3. Herkenning van geestesgaven.

Hoe kan een christen ontdekken of de Drie-enige God hem een geestesgave (of meerdere geestesgaven) geschonken heeft en welke geestesgave dat is? Het doet er niet toe of de geestesgave een gewone geestesgave (bv. onderricht) of een buitengewone geestesgave (bv. genezing van zieken) of een functie/ambt (bv. evangelist, herder, of leraar) is.

(1) Door Bijbelstudie en gebed.

Begrijp wat de Bijbel leert over de geestesgaven, hun kenmerken en functies.

(2) Door dienstbaar te zijn in het Lichaam van Christus.

Krijg ervaring door mee te doen aan verschillende bedieningen, bijvoorbeeld kinderen onderwijs geven in de zondagschool, de jeugd leiden, barmhartigheid aan verdrukten tonen, bemoediging aan mensen met problemen geven, het evangelie verkondigen, aan een discipelgroep deelnemen, enz.). Als God je een geestesgave geschonken heeft, zal dat aan het licht komen in je bediening aan anderen en de opbouw van de Gemeente. God geeft geestesgaven niet om ermee op te scheppen alsof het een opgespeld sieraad is, maar om anderen mee te dienen, de Gemeente op te bouwen, christenen toe te rusten voor hun dienstbetoon en God (niet jezelf) te verheerlijken. Een christen die niet dient, kan niet ontdekken of hij een geestesgave ontvangen heeft of niet.

(3) Door je dienstbetoon (en niet zozeer je aanleg) te evalueren.

Een geestesgave is een vermogen (bekwaamheid) of een ambt (bevoegdheid met gezag) die je opwekt/prikkelt om te dienen op het gebied van die geestesgave. Het komt aan het licht in een verlangen om op dat gebied te dienen. Omdat geestesgaven onafscheidelijk verbonden zijn aan het dienen, opbouwen en toerusten van andere mensen, is het effect (de invloed) die je hebt op andere mensen een aanduiding van de geestesgave die je bezit.

Stel jezelf de volgende vragen:

- “Hoe evalueren ander christenen mijn dienstbetoon?”
- “Wat vragen andere mensen dikwijls voor hen te doen?”
- “Wat zeggen ander mensen dat ik goed doe?”
- “Wat zeggen andere mensen waarin ik hen geholpen heb?”

Stel daarna jezelf de volgende vragen:

- “Hoe evalueer ik me eigen dienstbetoon?”
- “Wat geniet ik te doen?”
- “Wat doe ik goed?”
- “Wat doe ik dat andere mensen dient, helpt, opbouwt, toerust?”

4. Beoordeling van geestesgaven.

Hoe hoort een christen zichzelf in de gemeente te beschouwen? Er zijn verschillen onder christenen die God in Zijn soevereine wil en uitdelen van Zijn genade laat bestaan (Romeinen 12:3-6; 1 Korintiërs 12:4-7,14-27). Er bestaan de volgende verschillende openbaringen (manifestaties) van de Geest (1 Korintiërs 12:7). Ze verschillen in:

- de soort van genade (Grieks: charis)
- en de mate van de genade die God aan christenen schenkt (Efeziërs 4:7)
- de soort van geestesgaven (Grieks: charisma) die de Heilige Geest schenkt (1 Korintiërs 12:4), bv. onderwijs
- de bedieningen in het Koninkrijk van God (1 Korintiërs 12:5), bv. onderwijs aan kinderen
- de werkingen (effecten) van de Geest (1 Korintiërs 12:6), bv. onderwijs door middel van verhalen vertellen en tekeningen maken.

Gods wil zorgt voor al deze verschillen en de grote diversiteit onder christenen. Hij bepaalt de richting die elk christen moet opgaan.

(1) Beoordeling van geestesgaven vergt nederigheid.

Romeinen 12:3 zegt, “Laat ieder onder u niet hoger denken dan hij moet denken, maar laat hij denken in bescheidenheid, naar de mate van geloof, zoals God die aan ieder heeft toebedeeld.” “Hoger denken dan je moet” is hoogmoed. Hoogmoed bestaat uit het verlangen naar het bezit of het uitoefenen van een recht (bv. een geestesgave) dat je niet toekomt. Niemand is immuun tegen een overdreven zelfbeeld. Een christen die steeds naar een geestesgave functie in de gemeente streeft die anders is dan wat God hem heeft toebedeeld, is betrokken in moedwillige zelfverheffing. Dit geldt ook voor het streven om te spreken in onverstaanbare tongen.

“Over zichzelf denken in bescheidenheid” is nederigheid. Christenen moeten niet doen alsof zij een bepaald geestesgave bezitten die zij niet hebben. Christenen moeten het ook niet ontkennen als God hen of iemand anders een geestesgave geschonken heeft. Zowel een hoogmoedige zelfverheffing als een valse nederigheid is verkeerd. Christenen moeten zich niet met hun eigen standaarden meten, maar met de mate van het geloof dat God hen toebedeeld heeft.

(2) Beoordeling van geestesgaven vergt geloof.

“Het geloof” in Romeinen 12:3 verwijst naar het subjectieve geloof “te vertrouwen op” of “beslag te leggen op” Gods beloften. Maar “de mate van het geloof” verwijst niet naar *de hoeveelheid van geloof*, maar eerder naar *de soort van geloof*. Paulus denkt aan de verschillende mogelijke manieren waarop christenen een zegen voor anderen en de Gemeente zijn door hun bijzondere geestesgave (vermogen of functie) te gebruiken in samenhang met hun geloof. De vele verschillende maten van geloof zijn een weerspiegeling van de vele manieren waarop geloof beoefend wordt in samenhang met de grote verscheidenheid van geestesgaven in de Gemeente.

Door Gods genade ontvangt iedere christen “een bepaalde mate van geloof”, dat wil zeggen, als een lid van het Lichaam van Christus ontvangt hij:

- een specifieke plaats in het Lichaam (1 Korintiërs 12:18)
- mogelijk een gewone of buitengewone geestesgave (of functie met gezag) (1 Korintiërs 12:11)
- een bepaalde mate van geloof waardoor hij en binnen de grenzen waarvan hij zijn bediening uitoefent (Romeinen 12:3).

Geloof is noodzakelijk als wij leden van het Lichaam van Christus worden. Geloof is ook noodzakelijk als wij onze verschillende geestesgaven (bekwaamheden of bevoegdheden) en onze verschillende bedieningen als leden van het Lichaam van Christus uitoefenen. Alle geestesgaven kunnen alleen goed uitgeoefend worden door geloof in Christus en door de liefde die God geeft (1 Korintiërs 13). Dus elke geestesgave is beperkt ten aanzien van:

- de soort bekwaamheid of bevoegdheid (ambt)
- het type van bediening waar het uitgeoefend wordt
- en het geloof waarmee het uitgeoefend wordt.

C. DE KENMERKEN VAN DE GEESTESGAVEN

Hier volgt een klein selectie. Zie “Meer geestesgaven” in handleiding 7, supplement 12.

1. Apostelen

(1) De apostelen van Christus

(Markus 3:13-19; Handelingen 1:21-22; 1 Korintiërs 9:1; Openbaring 21:14).

Zij waren absoluut uniek. De apostelen van Christus hebben geen opvolgers. Zij waren de ooggetuigen en oorgetuigen van Christus (Handelingen 1:22), de auteurs van het Nieuwe Testament (2 Petrus 3:1-2,15-16) en de grondleggers van de historische wereldwijde Kerk/Gemeente van Christus (Matteüs 16:18; Efeziërs 2:20).

(2) De apostelen van de gemeenten (2 Korintiërs 8:23; Filippenzen 2:25).

Zij zijn de afgevaardigden of vertegenwoordigers van plaatselijke gemeenten die uitgezonden worden om een of ander speciale taak te verrichten. Het woord mag toegepast worden op moderne zendelingen die het evangelie verkondigen, nieuwe gemeenten stichten en deze gemeenten opbouwen (Handelingen 14:14; Romeinen 16:7; Galaten 1:19).

2. Openbaring, profeten en profetie.

- “Een openbaring” (1 Korintiërs 14:6,26) is een nieuwe onthulling ontsluiting vooral door middel van visioenen (zie 2 Korintiërs 12:1; Openbaring 1:1,10,12).
- “Een profetie” is het uiten of de verkondiging van dingen die God al geopenbaard heeft. Het is spreken of preken of verkondigen onder inspiratie van de Heilige Geest. “Het getuigenis van Jezus is namelijk de geest van de profetie” (Openbaring 19:10). Dit betekent dat alles wat de Geest van Christus door de oudtestamentische profeten (1 Petrus 1:10-12) en door de nieuwtestamentische apostelen (Johannes 15:13-15) gesproken heeft en nu in de Bijbel opgetekend staan is de “geest” of essentie van Bijbelse profetie. Het wordt in de Bijbel in drie betekenissen gebruikt.

(1) De oudtestamentische profeten verkondigden Gods oudtestamentische openbaring.

Deze profeten waren de instrumenten voor nieuwe openbaringen en spraken de waarachtige woorden van God Zelf! Zij waren de woordvoerders van God en al hun woorden waren Gods gezaghebbende woorden. Deze profeten waren uniek. Dit was een geestesgave (goddelijke vermogen) of ambt (aangewezen functie met gezag) alleen gedurende de oudtestamentische periode (Matteüs 11:13). De oudtestamentische profeten zijn de geïnspireerde woordvoerders van God en hun openbaringen zijn bedoeld voor alle mensen in de wereld.

De oudtestamentische profeten hebben geen opvolgers! Er zijn geen profeten als zij meer, omdat God de openbaring van Zichzelf en Zijn plan, die Hij door de oudtestamentische profeten begonnen was, heeft voltooid in Jezus Christus (Johannes 1:18; Hebreeën 1:1-2) en in het getuigenis van de apostelen van Christus (Johannes 16:13-15). Hun openbaringen zijn opgetekend in de Bijbel. “De canon” of lijst van 66 boeken van de Bijbel is lang geleden gesloten. Niemand mag “woorden van God” of “boeken van de Bijbel” toevoegen aan deze canon (Openbaring 22:18-19)!

(2) De nieuwtestamentische profeten verkondigden Gods bedoelingen in bepaalde omstandigheden.

De nieuwtestamentische profeten waren ook uniek. Dit was een geestesgave en ambt (aangewezen bediening, zie Handelingen 15:32-33) die alleen voorkwam gedurende de beginperiode van de nieuwtestamentische Gemeente. Zolang de optekening van het Nieuwe Testament nog niet voltooid was, kondigden zij bij tijden aan wat de Vroege Kerk onder bepaalde omstandigheden moest weten of doen. Hun profetieën waren beperkt.

Terwijl de apostelen van Christus de geestesgave van profetie bezaten, waren deze nieuwtestamentische profeten geen apostelen van Christus. Terwijl de apostelen van Christus openbaringen ontvingen van fundamenteel belang voor de hele Christelijke Kerk/Gemeente gedurende de hele nieuwtestamentische periode (1 Korintiërs 15:3; Galaten 1:11-12,16), ontvingen de nieuwtestamentische profeten openbaringen die geen algemene of permanente betekenis hadden (Handelingen 11:27-28; 13:1-4; 21:10-11). Terwijl de apostelen van Christus openbaringen verkondigden die alle christenen vanaf de eerste komst van Christus tot Zijn wederkomst moesten kennen, geloven en doen, verkondigden

de nieuwtestamentische profeten alleen beperkte openbaringen die een beperkte groep christenen in de Vroege Kerk onder bepaalde omstandigheden moesten weten, geloven en doen.

De nieuwtestamentische profeten spraken tot opbouw, vermaning (bemoediging) en troost (1 Korintiërs 14:3; Handelingen 15:30-32) of tot waarschuwing (1 Korintiërs 14:8; Handelingen 11:27-28; 21:10-11). Het woord “profetie” verwijst primair naar “opbouw, vermaning en troost” (1 Korintiërs 14:3) en niet naar “nieuwe onthullingen” (Handelingen 13:1-4). De inhoud van Bijbelse profetie is “het getuigenis van Jezus Christus” (Hij is de Auteur en de inhoud van profetie) (Openbaring 19:10)! Het verwijst naar alles wat Jezus Christus in het Oude Testament (zie 1 Petrus 1:10-12) en het Nieuwe Testament (Johannes 16:13-15) onderwezen heeft!

De apostelen van Christus waren de instrumenten van Christus om het hele Nieuwe Testament te openbaren en op te tekenen (Johannes 14:26; 16:13-15; 20:31). In tegenstelling daarmee zijn maar een paar profetieën van nieuwtestamentische profeten opgetekend in het Nieuwe Testament (Handelingen 11:28; 21:11). Dit bewijst dat de nieuwtestamentische profeten niet dezelfde soort openbaringen ontvingen als de apostelen van Christus. Terwijl de prediking en onderwijzing van de apostelen van Christus onbetwistbaar, onfeilbaar en gezaghebbend voor leer en leven (geloof en gedrag) van christenen in elke eeuw vanaf de eerste komst van Christus tot zijn wederkomst zijn (Handelingen 2:42; 2 Timoteüs 1:13; Handelingen 16:4; Filippiëzen 4:9), moesten de uitspraken van de nieuwtestamentische profeten door andere christenen gewogen en getoetst (beproefd) worden (1 Korintiërs 14:29-33).¹ De apostelen van Christus bezaten veel andere kwaliteiten die hen deden uitmunten boven al de andere geestesgaven en ambten. De apostelen van Jezus Christus hebben geen opvolgers!

(3) De geestesgave van profetie is het verkondigen van wat de apostelen van Christus voorheen al geopenbaard hadden in hun verkondiging en onderricht op een wijze die geïnspireerd is door de Heilige Geest.

Dit is de algemene betekenis van het woord “profetie”. “Profeteren” (Romeinen 12:7) is het speciale vermogen of functie om de Bijbelse waarheden te verkondigen (prediken) ten einde bepaalde christenen op te bouwen, te vermanen (bemoedigen) en te troosten (1 Korintiërs 14:3; Handelingen 15:32), of om de Kerk/Gemeente als Lichaam van Christus op te bouwen door de christenen toe te rusten tot verschillende bedieningen (Efeziërs 4:12). Christenen met deze geestesgave verkondigen Gods woorden die al eerder in de Bijbel geopenbaard (en opgetekend) zijn openlijk en op een geïnspireerde, overredende en overtuigende wijze. Zij spreken met verstaanbare woorden (1 Korintiërs 14:8) en met kracht (Handelingen 6:10; 1 Tessalonicenzen 1:5).

“Profeteren” mag de onthulling van bepaalde gedachten, motieven, houdingen, woorden en daden die voorheen verborgen waren, insluiten. De Heilige Geest gebruikt de prediking, onderwijzing, meedelen en adviseren van christenen met de geestesgave van profetie om verborgen zaken in de luisteraar aan het licht te brengen, tot bekering te roepen en tot verandering van dingen in Zijn leven te bewegen. Het effect van dit soort van profeteren is dat de zonden van de luisteraar onweerlegbaar aan het licht gebracht wordt (1 Korintiërs 14:24-25). De onthulling of ontsluiting van zijn zonden kan in het openbaar te midden van de gemeente plaatsvinden (Handelingen 5:3-4) of het kan alleen aan de ziel van de luisteraar geopenbaard worden (Handelingen 2:37; zie Johannes 16:8)!

3. Leraars en onderwijs.

(1) De functie (bevoegdheid, officiële toestemming, gezag) om een leraar te zijn of het speciale vermogen (bekwaamheid) onderricht te geven.

“Leraar” is een *gewone bevoegdheid* (functie, ambt, aangestelde bediening) (1 Korintiërs 12:28; Efeziërs 4:11; 2 Timoteüs 1:11) of een *buitengewone bekwaamheid* (vermogen) in de Kerk/Gemeente (Romeinen 12:7). Leraren communiceren de waarheid van de Bijbel vooral aan christenen. Zij horen tot de gewone taken of ambten in de gemeente in het Nieuwe Testament. Terwijl de profeten hun boodschap via een openbaring van Gods Geest (ook vanuit de Bijbel) ontvangen, ontlenen de leraren hun boodschap aan hun kennis van de oudtestamentische profeten, de onderwijzingen van Jezus Christus en de leringen van de nieuwtestamentische apostelen, dus aan de 66 canonieke boeken van de Bijbel. Het ambt van leraar was open voor ieders ambitie en een bijzondere geestesgave (van leraar) wordt niet genoemd. Het ambt van leraar is eerder gebaseerd op een *roeping* dan op een geestesgave.

- Sommige christenen ontvangen de roeping om een gewone leraar (of leraar-herder) te zijn (Efeziërs 4:11). Jakobus waarschuwt dat *het ambt van leraar* een grote verantwoordelijkheid in de gemeente is (Jakobus 3:1).
- Andere christenen ontvangen *de geestesgave van leraar* (als vermogen, bekwaamheid, bevoegdheid) (Romeinen 12:7).
- Maar alle christenen (met of zonder een geestesgave van onderricht) worden aangespoord om *elkaar onderricht te geven* (de *taak*) (Matteüs 28:20; Kolossenzen 3:16).

(2) De taken van leraren in de Gemeente.

Lees Ezra 7:10.

- De eerste taak van een leraar is om de Bijbel als geheel en in detail te *bestuderen* ten einde de Bijbelse waarheid vast te stellen, de feiten te ontdekken en dan te systematiseren (Handelingen 17:11).

¹ Alle uitspraken en besluiten inclusief “ex cathedra” besluiten van alle pausen in de kerkgeschiedenis moeten in het licht van de nieuwtestamentische openbaring in de Bijbel beoordeeld worden!

- De tweede taak van een leraar is om zelf deze waarheden *in praktijk te brengen* en als voorbeeld na te leven (Matteüs 23:2-4; Romeinen 2:21; 1 Timoteüs 4:12; Titus 2:7-8).
- De derde taak van een leraar is om de Bijbelse waarheden met gezag en zonder verlies van betekenis of de oorspronkelijke bedoeling van de Geest te *onderwijzen* om zo de waarheid begrijpelijk en praktisch te maken (Markus 1:22; Handelingen 8:30-31; 20:20,27; 2 Timoteüs 2:15). Onderwijs wordt gegeven aan nieuwe christenen om hen tot discipelen van Jezus Christus te maken. Leraren moeten zich concentreren op nieuwe christenen die trouw, beschikbaar en ontvankelijk² voor onderwijs zijn en bekwaam zijn om weer anderen nieuwe christenen te onderwijzen (Matteüs 28:20; Lukas 6:40; 2 Timoteüs 2:2).

(3) De plaats van leraren in de Gemeente.

De bedieningen van profeten (verkondigers, predikers) en leraren zijn de twee belangrijkste bedieningen onder de bediening van apostelen (zendelingen, gemeente stichters) (1 Korintiërs 12:28; Efeziërs 4:11). Aangezien de bediening van de apostelen van Christus en de nieuwtestamentische profeten beperkt bleef tot de Vroege Kerk (Gemeente), moet vooral:

- het (aangestelde) ambt van leraar (1 Timoteüs 5:17)
- de gewone functie of taak van leraar (Kolossenzen 3:16)
- en de geestesgave van leraar (Efeziërs 4:11)

in de gemeente hoge prioriteit krijgen in elke gemeente in de wereld. Niets bouwt christenen meer op dan de waarheid van de Bijbel!

4. Evangelisten.

“Evangelist” is een *gewone bevoegdheid* (functie, ambt, aangestelde bediening (Efeziërs 4:11; 2 Timoteüs 4:5) of een *buitengewone bekwaamheid* (vermogen) in de Kerk/Gemeente (Handelingen 11:24). Evangelisten verkondigen het evangelie (de blijde boodschap) van verlossing in Jezus Christus zo effectief dat het aantal nieuwe gelovigen in de Kerk/Gemeente toeneemt. Terwijl sommige christenen geroepen en aangesteld worden als evangelist (2 Timoteüs 4:5) en andere christenen de geestesgave van evangelist ontvangen, worden *alle christenen* aangespoord om te getuigen en deel te nemen aan evangelisatie (zaaien en oogsten) (Matteüs 10:32-33; Johannes 4:37).

5. Herders.

“Herder” is een *gewone bevoegdheid* (functie, ambt, aangestelde bediening) (Handelingen 20:28; Efeziërs 4:11; 1 Petrus 5:1-4) of een *buitengewone bekwaamheid* (vermogen) (1 Korintiërs 12:28) in de Kerk/Gemeente. Herders weiden (voeden), beschermen, zorgen en leiden christenen tot geestelijke groei en welzijn. Zij zoeken mensen die verloren zijn of die afgedwaald zijn en brengen hen terug tot Gods kudde. Zij tonen vooral liefdevolle zorg voor de kleinen, de zwakken en de behoeftigen. Terwijl sommige christenen geroepen en aangesteld worden als herder en andere christenen de geestesgave van herder ontvangen, worden *alle christenen* aangespoord om deel te nemen aan de zorg voor elkaar (1 Korintiërs 12:24-26).

D. HET GEBRUIKEN VAN GEESTESGAVEN OM DE GEMEENTE OP TE BOUWEN

1. De geestesgaven en de bedieningen in de Gemeente.

Hoe moet een christen zijn geestesgave(n) gebruiken voor het welzijn van andere christenen?

(1) Christenen hebben elkaars bediening nodig.

Elk lid van het Lichaam van Christus moet de andere leden dienen. En elk lid heeft de bediening (het dienstbetoon) van de andere leden nodig! Elkaar dienen met de gewone of buitengewone geestesgaven (genadegaven van de Geest) is een ander manier (uitdrukking) om elkaar lief te hebben! Evenals de hand niet zonder het oog goed kan functioneren, zo kan elk lid van de gemeente niet zonder de bediening (het dienstbetoon, de bijdrage) van de andere leden goed functioneren. De bediening of geestesgave van elk lid vult die van een ander aan. Zo wordt de Kerk/Gemeente het best opgebouwd!

(2) De geestesgave van onderricht als een voorbeeld.

Laten we de geestesgave van onderricht als een voorbeeld gebruiken. Alle christenen, of zij de geestesgave van onderwijs ontvangen hebben of niet, moeten betrokken zijn in de gewone bediening om elkaar te onderrichten! Alle christenen moeten betrokken zijn bij discipelen maken en anderen leren om wat Jezus Christus bevolen heeft te onderhouden (Matteüs 28:19-20)! Alle christenen moeten het Woord van God rijkelijk in hun hart laten wonen en elkaar in wijsheid onderrichten (Kolossenzen 3:16)! Terwijl alle christenen moeten onderwijzen, hebben alleen sommige christenen de geestesgave van onderwijs ontvangen (1 Korintiërs 12:29).

De christenen die de geestesgave van onderwijs hebben ontvangen, hebben de verantwoordelijkheid om hun geestesgave voor de volgende drie taken in te zetten. Zij moeten:

- andere christenen dienen door hen te onderwijzen.
- een voorbeeld voor andere christenen zijn hoe te onderwijzen.
- andere christenen toerusten onderricht te geven.

² FAT people: Faithful, Available and Teachable.

Op dezelfde drie manieren horen christenen met andere geestesgaven hun geestesgave in te zetten voor andere christenen: dienen met hun geestesgave, een voorbeeld zijn van hun bijzondere bediening en anderen toerusten op het gebied van hun geestesgave.

(3) De geestesgave van barmhartigheid als een voorbeeld.

Alle christenen horen betrokken te zijn bij de bediening van barmhartigheid. Zij zijn geroepen om als de barmhartige Samaritaan mensen op hun pad die hulp nodig hebben, te helpen (Lukas 10:37). Terwijl alle christenen barmhartigheid moeten tonen, hebben alleen sommige christenen de geestesgave van barmhartigheid ontvangen (Romeinen 12:8). Deze christenen dienen anderen met barmhartigheid, zijn een voorbeeld van barmhartigheid en rusten andere christenen toe om barmhartig te zijn.

2. De geestesgaven en de vrucht van de Geest.

Het bezit en het gebruik van geestesgaven is geen bewijs dat je bijzonder geestelijk of geestelijk volwassen bent! De christenen in de gemeente te Korinte hadden alle geestesgaven (1 Korintiërs 1:7), maar waren vleeselijke kinderen in Christus en geestelijk onvolwassen (1 Korintiërs 3:1-4)! De beoefening van geestesgaven zonder de liefde is helaas mogelijk, maar absoluut waardeloos in Gods ogen (1 Korintiërs 13:1-3)!

Het werkelijke bewijs voor leven in de Geest, vervuld zijn met de Geest, beheerst en geleid worden door de Geest is niet het bezit of gebruik van geestesgaven, maar het dragen van de vrucht van de Geest (Galaten 5:22-23)! Zelfs al zou een bepaalde geestesgave in je persoonlijk leven of in je gemeente ontbreken, dan mag de vrucht van de Geest, vooral de liefde, nooit ontbreken!

5	GEBED (8 minuten) [REACTIES] GEBED IN ANTWOORD OP GODS WOORD
----------	---

Bid met elkaar als antwoord op wat God zegt. Laat iedereen in de kring om de beurt kort (in één of twee zinnen) bidden en naar God toe reageren op wat hij in deze bijeenkomst van Hem leerde.

6	VOORBEREIDING (2 minuten) [OPDRACHTEN] VOOR DE VOLGENDE BIJeenKOMST
----------	--

Deel de voorbereiding voor de volgende keer uit op een strookje papier of laten de groepsleden het opschrijven.

1. Toewijding. Wijd je toe om steeds discipelen te maken en de gemeente van Jezus Christus op te bouwen.
2. Verkondig, onderricht of bestudeer de studie over “Dienen volgens geestesgaven” samen met een persoon of een kleine groep mensen.
3. Persoonlijke tijd met God. Houd stille tijd met God uit ongeveer een half hoofdstuk per keer uit **Hebreeën 11 – 13**. Maak gebruik van het uitgekozen Bijbelvers of de favoriete waarheid methode en maak korte aantekeningen.
4. Memorisatie. **Repeteer** elke dag de laatste vijf Bijbelverzen uit het Johannes Evangelie die je uit je hoofd geleerd hebt. (11) Johannes 11:25, (12) Johannes 12:32, (13) Johannes 13:34-35, (14) Johannes 14:6, (15) Johannes 15:5.
5. Bijbelstudie. Bereid de volgende Bijbelstudie thuis voor. **Johannes 16**. Maak gebruik van de vijf stappen methode en maak korte aantekeningen.
6. Gebet. Bid voor iemand of iets deze week en zie uit naar wat God doet (Psalm 5:4).
7. Houd je aantekeningen over bouwen van de gemeente van Christus goed bij. Doe dat ook met je aantekeningen over stille tijd, memorisatie en deze opdracht.